

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 28, vydáno pro vnitřní potřebu - 2.října, nákladem 40 výtisků

ODDÍLOVÁ RADA

V červnu Dazul podal u Skautské nadace Jaroslava Foglara žádost o grant na stavbu klubovny. Nadace naši žádost v tuto chvíli zamítla. Povodně nám nemile zamíchaly kartami - nadace věnuje zbytek finančních prostředků na programy zaměřené na pomoc postiženým povodním.

Sedmička obdržela od Trojky nabídku, aby se chlapecká část - Jezevci - připojila k Trojce. Trojka má z Jablůnky 2 členy a ti by spolu s Jezevci vytvořili jablůnkovskou družinu, která by měla družinovky v Jablůnce. Na oddílové radě Sedmičky 1.října 2002 byla po mnoha dnech zvažování (a přání Kšandy a Honzy H. z Jezevců) tato nabídka přijata. Dívčí družina Berušek (vede Sněhula) zůstává součástí naší Šestky.

Bylo dohodnuto, že zhruba 2x ročně se sejde vedení TROJKY a ŠESTKY a vyhodnotí, zda nenastal čas na opětovné sloučení družin do jednoho oddílu a osamostatnění SEDMIČKY.

Po TANYNY zůstaly na venkovní zdi u naší klubovny velké šlápoty od blata, to jak se někdo škrábal nahoru k oknům sálu po hromosvodu. Vzhledem k tomu, že se na kulturáku teprve nedávno opravovala fasáda, působí tato schválnost velmi nehezky. I když nikdo z tohoto vandalství neobviňuje náš oddíl, nevrhá to i tak na ŠESTKU příliš dobré světlo. Vedení oddílu si rádo s takovýmito dobráky promluví - ručně a

stručně! Škoda rány, která padne vedle!

Na presentaci oddílových fotek v kabelové TV jsou slyšet dva názory. Jeden říká, že nám to dělá ostudu a druhý, že je to skvělé. Ke kterému se přiklonit?

Moc děkujeme panu Martínkovi z Ratiboře a Františkovi Lidákovi z Kateřiníc za materiál na kůlnu pro stavbu naší nové klubovny.

V rámci sbírky na skautské oddíly postižené povodněmi jsme za oddíl předali střediskové pokladní Libě 500,- Kč.

Převod pozemku na stavbu klubovny, který se podal na Katastrální úřad ve Vsetíně v květnu ještě pořád není uskutečněn. Netrpělivě čekáme čím nás opět „Katastrofický úřad“ překvapí.

SKAUTSKÝ KALENDÁŘ

16.10.1912 - založen „kroužek skautů“ v Třebechovicích (první mimopražský oddíl - oficiálně povolen 5.11.1912)

17.10.1953 - vyšla brožura a.Poledňáka „Skauting ve službách podněcovatelů války“ nejstupidnější kritika skautingu u nás

18.10.1920 - zemřel F.Bílý, první místostarosta Junáka. Byl to právě on, kdo navrhl název „Junák“, který se ujal.

23.10.1946 - zemřel Ernest Thompson Seton, malíř, spisovatel, přírodovědec, zálesák, zakladatel woodcraftu

27.10.1945 - vyšlo první číslo Junáka po válce zásluhou Jaroslava Foglara

28.10.1918 - Junák - český skaut nastupuje do služeb Národního výboru, zřízena skautská pošta

28.10.1940 - násilné rozpuštění Junáka výnosem zast.říšského protektora K.H.Franka

30.10.1920 - 1.valný sjezd Svazu junáků—skautů RČS

4.11.1940 - nacisté přepadli ústředí Junáka a zabavili veškerý majetek

ČTENÍ PRO ROVERY

LEVÁ RUKA ANEB ÚVAHA O VÍTĚZSTVÍ KOMUNISMU V NÁS

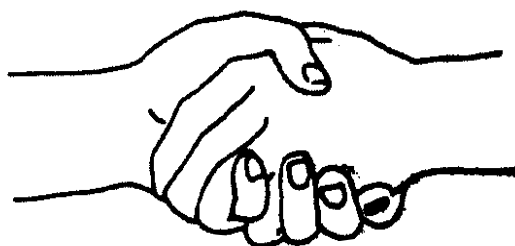
(LUDĚK, VODNÍ PĚTKA - PRAHA, PŘEVZATO Z
ODDÍLOVÉHO ČASOPISU)

Již jsem se kdesi zmínil, že prožíváme z hlediska existence Pětky několik let historicky ojedinělou situaci, kdy má Pětka čínorodé a dlouhodobě prosperující rovery. Vydávají si svůj časopis Roverské ... (jaro, léto atd.), mají řadu podniků, komunikují s různými mimopětkářskými uskupeními a také na emailové diskusní konferenci je o nich ústy Jámy alias JÁMy tu a tam slyšet.

V loňské zimě pořádali roveři kromě jiného jakousi instruktáž o Internetu v budově děkanátu Přírodovědecké fakulty na Albertově a já jsem se jí zúčastnil.

Sraz byl před děkanátem. Když jsem tam přicházel, stálo tam už asi 13 lidí a tak jsem šel a každému jsem chtěl podat ruku. Tedy levou ruku. A tu se ukázalo, že asi třetina lidí odmít-

la napraženou levici a neměla se k tomu to změnit. Dva lidé to omluvně vysvětlili tím, že "oni sem nepatří" (a s našimi rovery jen občas chodí). Nicméně jeden z roverů na mě pohlédl, a pravil: "já", přepis tohoto zájmena by zasloužil nějakou zvláštní formu přepisu, snad něco jako "jaÁÁ!", důraz na to "JÁ" nešlo přehlédnout a bylo vidět, že si dotyčný na tom skutečně zakládá už jenom proto, že po tom následovala významná odmlka, aby oslovený, tedy v tomto případě moje maličkost, nemohl přehlédnout ten význam. Pravil tedy "JÁ levou ruku nepodávám" a obdařil mě tak shovívavě útrpným úsměvem, že jsem se nezmohl vůbec na nic. Nebyl čas ani

atmosféra na to ptát se proč "ON" vlastně "levou ruku nepodává"...

Ze setkání jsem musel odejít dříve a tak jsem na to pozapomněl.

Vše jsem si připomněl až zase na posledním Pamíku. Dotyčný rover byl mezi těmi, kteří k pamíku přirazili na pramici a nalodili se na pamík s pádlem v ruce.

Na pamíku byl také česky mluvící Barnaby, syn člena oddílu z konce padesátých a začátku šedesátých let Fripiho, který spolu s mnohými dalšími odešel po roce 68 do zahraničí. Barnaby se narodil už v exilu v Anglii, ale protože vyrůstá v USA, působí, alespoň na mě, díky přízvuku spíše americky, než anglicky. Učí teď nějaký čas v Praze angličtinu a měl zájem se setkat s těmi, se kterými jeho otec vyrůstal, nebo spíše s jejich následovníky. S ohledem na svůj věk má nejbliže právě k současným roverům.

Barnaby se velmi rychle s rovery domluvil na účasti na nějakém jejich nejbližším podniku. Registroval jsem to s uspokojením, byť jaksi mimoděk a koutkem oka.

Když se pamík vrátil do přístavu a všichni se lou...

jsem, opět zcela mimoděk, jak se Barnaby postupně se všemi loučil, sám americký skaut, jak jinak, vždyť i všichni kolem, samozřejmě levou rukou. Nic zvláštního, loučil se každý s každým. Prostě normální situace. A tu jsem náhle v šumícím davu zaslechl polozapomenuté důrazné "JÁ", významná pomlka, "jsem přece TEN, co levou ruku nepodává..." Shovívavý úsměv toho, kdo tuto větu vyslovil, byl stejně útrpný, jako když byl určen o půl roku dříve mě. Týž rover, nyní při loučení s Barnabym. Barnaby malinko zaváhal, spustil již napřaženou levici a potřásl si s dotyčným pravicí. Bylo vidět, že mu to je trochu divné, ale zjevně si s tím nelámal až tak hlavu.

Snad i proto, že v USA jsou před jen poněkud dál, než my v přístupu k rovným právům různých menšin, lidí s rozličnými sexuálními i jinými úchylnkami a vůbec bytostí, které se nějak odlišují od ostatních.

Ani tentokrát jsem dotyčného, který se levou rukou nezdraví neoslovil, abych se ho přímo zeptal, proč "ON" tu levou ruku "přece" nepodává. Ale z hlavy mi to nešlo a nejde. Přeci

jen v Pětce lecos pamatuji, ostatně více jsem o tom psal do Almanachu u příležitosti Bratřkova jubilea a tak si namlouvám, že mám pro lecos pochopení.

Není nic nového a už vůbec ne zvláštního, když chce člověk, a především člověk mladý, být nějak odlišný od šedi ostatních. K tomu je možno užít nejrůznějších prostředků. Chápu, že to může být i odlišné podávání ruky. V tomto konkrétním případě mě však napadá jedno velké "ale". Pětka přežila nástup komunismu a zákaz skautingu v roce 1948 jen díky tomu, že přešla do ilegality a vzdala se některých vnějších atributů, které jí spojovaly se skautingem. Kroje, odznaky a samozřejmě podávání levé ruky. (Tu levou ruku si ponechali mnozí na různá setkávání, ale vždy mimo dosah slídivých pohledů veřejnosti.) Dnes se to může zdát leccomu přehnané, ale pravda je, že se řada lidí jenom kvůli příslušnosti ke skautingu dostala do komunistických věze-

ní a lágrů na dlouhá léta a mnozí to tam nepřežili. V padesátých letech to prostě nebyla žádná legrace. Zákaz skautingu komunistům ovšem nestačil a

y symboly dru-

hými. Místo skautingu založili Pionýra, do kterého převedli některé jakoby skautské zvyky, avšak po důsledném ideologickém přefiltrování. Pionýři měli také šátek, ovšem již rudý a bez turbánu. Ale ŠÁTEK. Pionýři měli i kroj se zcela jinými odznaky. Ale KROJ. Založili jakési odborky, například stužku a odznak "Mladý budoval". Nenazývali to "odborkami", ale cosi takového to prostě bylo. Součástí kroje byl kožený pásek s karabinkami, úplně stejný, jako před tím pásek skautský, dosud uložený v leckteré skříni doma, avšak veprostřed spony už nebyl znak junácké lilie se psem, ale znak pionýrský. Pionýři převzali beze změny skautský pozdrav "buď připraven - vždy připraven" a ten zůstal i na opasku. Atd. Pro mou generaci, která se narodila až za komunismu a která obnovovala skauting v roce 1968, dokázali komunisti Pionýrem tak znechutit některé atributy původně skautské, že jsme jejich původní, najednou obnovenou podobu nebyli v tom roce 68 z emocionálních důvodů prostě vůbec schopni strávit. Byly to v první řadě šátek a kroj. I v Pětce jsme tedy obnovili lilii s kotvou jako znak, podávání

levé ruky, ale odmítli jsme šátek a kroj. Měli jsme s tím tehdy problémy s ústředím Junáka, ale uhájili jsme to a od větších problémů nás "zachránila" invaze spojeneckých vojsk Varšavské smlouvy. Přešli jsme hbitě do ilegality a pokračovali tak, jak jsme byli zvyklí. To duchovno se nám však, málo platné, v Pětce během těch dlouhých let ilegality před jenom trochu vytratilo, ač jsme vybudovali různá náhradní řešení. Desatero prostě musí být nejen přesně zformulované, ale musí být hlavně na očích, aby se tu a tam nějaké to přikázání nepřehlédlo. Bolševik nás nezničil, ale před jen nás při nejmenším poškodil.

Tehdy mi bylo dvacet a posuzoval jsem vše v první řadě emocionálně. Teprve dlouho potom jsem si pomaličku začal uvědomovat, že naše emocionalita, která nás tehdy dostala do sporu se staršími Pětkáři, a na kterou jsme byli tehdy tak bláhově hrdí (!), bylo ve skutečnosti velké vítězství taktiky komunistů. Ti nás tím nádherně dostali! Zošklivili nám původně skautskou symboliku do té míry, že jsme se hádali se svými bratry, místo abychom se věnovali o to více věcem zásadním a skutečně důležitým. Po létech tedy, když jsem si to teprve s jistým vlastním dozráváním konečně se zpožděním uvědomil, došlo mi, jak to ti komunisti udělali vlastně geniálně a jak nás duševně poničili na hezkých pár let a hlavně GENERACÍ dopředu.

Přišel rok 1989 a situace z roku 1968 se při obnově skautingu opakovala, devastující účinky úspěšné komunistické strategie vyplavaly na povrch daleko zřetelněji, než v roce 1968. K úspěchům komunistů po těch dvaceti letech lze kromě výše uvedeného přičíst už i obecnou nechuť nás občanů k jakékoliv organizovanosti. Už ovšem bez ohledu na to, zda ta organizovanost má či nemá smysl. Nechci a nebudu tady a teď rozebírat, jakých chyb se dopustili ti, kteří skauting opět obnovovali. Faktem však je, že Pětka nejen, že nepřijala po roce 1989 kroj a šátek, nechťelo se jí do podávání levé ruky a dlouho, předlouho se vzpírala do obnovené organizace vůbec vstoupit. Bolševik, sám domněle na lopatkách, tak slavil přímo v lůně odvěkého svého nepřítele skvělé vítězství!

Pětce se podařilo toto kritické období překonat, do organizace vstoupila, ale různé oddílové generace pociťují důsledky tohoto vstupu zcela odlišně. A z toho venku ještě nejsme. Bolševik si zase může mnout ruce!

Jak to vlastně tedy je doopravdy a kdo za co vůbec může? V onom roce 1968, stejně jako v roce 1989 to bylo trauma těch z nás, co jsme si ještě pamatovali, jak nás bolševik válcoval na těle i na duši. Vůbec to nebylo a není trauma těch, kterých se to dnes v oddílech bezprostředně týká. Ale tím, že ti starší zavlékají do

svých traumat mimoděk další generace, přenášejí na ně obdobná traumata nejistotou toho jak to vlastně je, či jak by to vlastně mělo být. Členové malých oddílů si na komunistickou éru sami vůbec nepamatují a pamatovat nemohou. Většinou se již narodili po pádu komunismu (!). Dnešním roverům je řekněme kolem dvaceti, na komunismus si možná někteří ještě matně vzpomínají, avšak jak si vlastně takový deseti a méněletý člověk tehdy asi vůbec uvědomoval režim? Skoro bych si vsadil, že si asi nepamatuje (skoro) nic.

A tak, když hledím do shovívavých očí toho, kdo "tu levou ruku PŘECE nepodává", cítím, jako ten, kdo si komunistický režim pamatuje až příliš dobře, že bolševik poražen nebyl a není. Je tady, mezi námi a hlavně v nás. V tom roce 48, chtěl bolševik vymazat existenci jakéhokoliv skautingu. Dnes, padesát let po tom a devět let od svého pádu, pořád ještě vítězí. Na malichernostech utrácíme čas, který bychom mohli věnovat užitečnějším věcem. To platí pro Pětku i mimo ni. Chápu, že vše, co člověk nezažije na vlastní kůži, stává se historií, která je na úplně stejné úrovni, jako prvobytně pospolná společnost, staré Řecko a Řím, nebo třeba "jakýsi" výstřel z Aurory. Století či tisíciletí sem nebo tam... Pro mě byla takovou zašlou minulostí už i druhá světová válka. Moje rodiče to nemohli pochopit, protože to pro ně bylo snad nejčemější životní a dosud živou skutečností. Já jsem sice kolem sebe ještě v dětství vídal trosky po bombardování, lidi bez rukou či bez nohou v důsledku válečného zranění, avšak narodil jsem se až potom, byť o fous, a bylo to pro mne stejně "živé", jako první světová válka nebo třeba války husitské. Tedy jaksi z druhé ruky. Pak jsem se zase já nemohl, sám už jako rodič, smířit s tím, že pro moje vlastní děti je můj největší životní otřes, invaze v roce 68, už jenom těmi "husitskými válkami". A nyní, po pádu komunismu, je tady člověk, "ON", skautský rover, který "přece nepodává tu levou ruku", nechťený praporečník domněle padlého bolševika, který svoji odlišnost buduje na tom, že do důsledku plní přání oněch dávno mrtvých ideologů. Nepochybuji o tom, že to z jeho strany není uvědomělé a jistě by to sám vysvětlil zcela odlišně. Ale pro nás, kteří pamatujeme více, to nesymbolizuje nic jiného, nežli smutné memento úspěchu bolševika v nás. V nás všech a našich dětech!

Z NAŠICH AKCÍ

ZAHAJOVAČKA V JABLŮNCE 5.9.2002

(Dazul) První oddílová schůzka „Sedmičky“ byla ve znamení úklidu klubovny po velkém malování. Aktéři malování klubovny tak nějak zapomněli klubovnu uklidit a tak ...

Z letáčkové a vývěskové náborové akce v ZŠ nikdo nový nepřišel.

ZAHAJOVAČKA 6.9.2002

(VIOLKA)

6.9.2002 jsme se celý oddíl (kromě pár lidí) sešli do klubovny. Dali jsme se náš pokřik a šli na naše místo nad Kamase. Zahráli jsme si hříčku, která se jmenovala Bota na rozvazování tkaniček. Pak jsme si zazpívali a hráli hru Pony Express. Já jsem byla ve vítězném družstvu. Zpátky z kopce jsme hráli bránu. Fijalka utékala a na tom velkém kopci asi zakopla nebo se jí zamotaly nohy a spadla. Roztrhla si rifle, narazila koleno a ruku. Asi jí to koleno do rána pořádně napuchlo. Myslím si, že byla jinak super oddílovka.

ODVOZ MATERIÁLU 8.9.2002

(DAZUL)

Několik týdnů jsme na kateřinickém Infokanálu inzerovali, že bychom přivítali pomoc v podobě starých trámů a desek - třeba z nějaké bouračky, nebo staré kolně, která přijde shodit. Byl jsem velmi mile překvapen, že příprava materiálu k převozu u pana Martínka v Ratiboři proběhla tiše a nenápadně, tak, že jsem ji nezaregistroval. V neděli jsem přijel hotovému a zbylo na mne jenom nakládání a vykládání.

Akce se účastnilo pouze vedení oddílu se Spídy a ochomejtla se tam i nemocná Judy - tak to bylo v plánu a byl to akorátní počet, abychom o sebe nezakopávali. Během několika málo hodin jsme odvezli materiál z Ratiboře od pana Martínka a z Kateřiníc od pana Lidáka. Vše se skládalo na místě budoucího staveniště. Se stavbou kůlny ještě nemůžeme začít, protože na pozemek budoucí klubovny jsou vyvezeny zbytky hlíny z výkopů pro obecní kanalizaci a ještě na to nenajel buldozer, aby to srovnal.

Když už jsme byli v pracovním záprahu, odstěhovali jsme z klubovny zbytek táborového vybavení a hlavně náš nový hangár k nám na hůru. Ani by jste nevěřili jaký to je bezva zážitek, zvedat těch cca 200 kg do výšky čtyř metrů. Ale vše se podařilo a zůstal za náma pořádný kus práce.

Moc děkujeme panu Martínkovi z Ratiboře a Františkovi Lidákovi z Kateřiníc za materiál na kůlnu pro stavbu naší nové klubovny.

4. OPÉKÁNÍ NA BAŘINCE 14.-15.9.

(DAZUL)

Opékání na Bařince se stalo tradiční akcí, v tradičním termínu. Letos už po čtvrté a za historicky největší účasti rodičů. Jedná se o pohodový víkend, který mohou rodiče strávit spolu s vedením oddílu na skautské chalupě na karlovických pasekách. Letos se opékala živáňská, kterou Irča připravila dle receptu Anitina dědy - a moc se povedla. Rodiče pomohli se sečením louky, vyzkoušeli si střelení z našeho oddílového luku, prošli se kolem budu až na vrchol kopce Bařinka a mohli si vyzkoušet pád důvěry. Samozřejmě se povídalo, jedlo pilo a hlavně zpívalo. Píseň „Na tý louce zelený“ s mimickými prvky měla před půlnocí u všech mimořádný úspěch. Nevíme jak moc se akce líbila rodičům, ale vůdcové byli velmi spokojeni.

ODDÍLOVÝ PÁTEK - PRVNÍ POMOC 20.9.

Oddílový pátek byl celý věnován přednášce a nácviku první pomoci. Vedl jej Ivoš, který pracuje u Záchranky - takže svůj výklad obohatil zkušenostmi z ne příliš veselé praxe. Všichni zúčastnění si mohli vyzkoušet na „Anči“ (jedná se o umělou dýchací pannu, ne o Anitu) umělé dýchání, obvazové techniky a spoustu dalších věcí. Všichni, kdo zdárně tento oddílový pátek absolvovali a aktivně se do nácviku zapojili, se mohou přihlásit o potvrzení příslušných bodů skautské stezky.

1.DRUVŽINOVKA ŽAB 5.9.2002

(KECKA)

S Kačou jsme se rozhodly, že nakoupíme něco dobrého pro všechny, když máme tu první družinovku. Je 16:15 a holky nikde tak ještě čekáme a pak rozbalujem křupky a jdeme hrát Jazza. Je 16:38 a cěrky už sů tady a první jejich slovo bylo - my jsme na to zapomněly!!!! Pak už to jde hladce, už sa jenom domlouváme na tajné činnosti na družinovů výpravu...

Pak se vrháme na brambůrky a hrajeme hry, na první družinovku to nebylo špatné, ale druhá byla lepší.

2.DRUVŽINOVKA ŽAB 11.9.2002

(KECKA)

S Judy jsme šly a koupily bonbony navázaly je na šňůrky a pověsily na stromy v lese pod oddílovým místem. Hned jak přišly cěrky vydaly jsme se na cestu. Všem jsem zavázala oči a řekla že jsou skupina složená z Legolase-Violka, Gimli-Měďa, Fijalka-Fialka-Jezdec. Jako že jdou pro prsten horou Mordor, že je tam ošklivý drak nebo že je ohrožuje pavoučí muž, který byl ve skutečnosti ogar na kole. Když se dobelhaly na louku kde se musel podlézt ohradu a eště se závazanýma očama to byl jen začátek. Po chvíli chůze na tož sem vysvětlovala, že si musí dobít energii a tak jsem jim strčila do puse šumák a já se mohla potřhat smíchy když Violka a Měďa začaly dělat ksichty jen Fijalka-Fialka byly v pohodě.

3.DRUVŽINOVKA ŽAB 18.9.2002

(FIALKA)

Družinovka začínala v 16:15 jako vždycky. Přišly jsme z Violkou v čas. Pozdravily jsme se s Kecku a Kaču. Šly jsme vyzdobit našu nástěнку v klubovně. Potom jsme Kači a Kecce pomáhali s nástěnkou ven před kulturní. Já a Violka jsme kreslily velké listy a Kecka lepila fotky a naše listy a Kača obtahovala nápis a kreslila. Violka si tam trochu zpívala. Pak jsme hrály Jazz a potom Kecka odešla domů a pak jsme s Violku a Kaču hrály auta. Pak jsme se s Kaču rozloučily. Byla to dobrá družinovka i když tam Měďa nebyla. Na příští družinovku se máme naučit morseovku.

BRIGÁDA NA HAWAI 21.9.

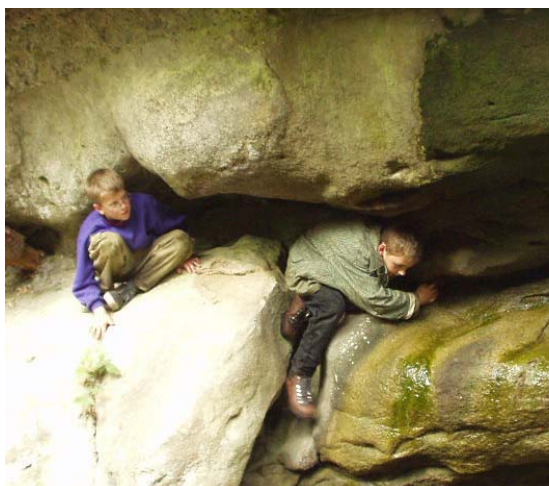
(MIRIS)

Je sobota ráno a probouzí mě přišemý zvuk budíku. Proč jen musím vstávat i sobotu?? Až pak mi dochází, že jsme slíbili pomoc při bri-

gádě na Hawai Co nadělám, když jsem to slíbil...

Šlapeme po cestičce vedoucí k chatě a ani si nevzpomínám kdy jsem tady šel naposled. Je to škoda, protože je tu krásně.... Už jsme tam! Kolem chaty se to jenom hemží a práce je v plném proudu. Nikoho s těch lidiček neznám až na Křížového, který nás už zdraví. A žeprej jdeme jak na zavolání. A aby jsme neztráceli čas, vyfasovali jsme sekyry a hybaj do lesa, aby bylo v zimě čím přiložit. Každý z oddílu se činil co mohl. Nebo to tak aspoň vypadalo. I Cipísek dělal. I když ho šlo spíš slyšet než vidět. Ale podle toho řevu toho udělal moc. Před odjezdem jsme šli ještě na průzkum skal v okolí.

Když jsem se Křížového ten den večer ptal, jak se mu naše pomoc líbila byl docela nadšený. Takže s toho můžeme mít dobrý pocit, že jsme nebyli zbyteční.

DRUŽINOVÁ VÝPRAVA ŽABŽI 21.9.2002

(KECKA + KÁČA)

Jako vždycky jsme odjeli z Kačic 6:50. Tentokrát nastaly dvě změny:

1) Naše Kikina, teda bývala naše Kikina, ale pořád naše Kikina, už nebyla naše Kikina

2) Místo mantlů a maskáčů a seker nastoupily zvony, uplé trička a šminky.

Za úkol jsme dostaly digitálním fotoaparátem na 400 snímků co nejvíce zdokumentovat naší výpravu. A proto jsme vyfotily celých 5 snímků. Náš další úkol byl najít Rožnovský bazén. Po krátkém pátrání jsme ho našly.

3) úkol byl přinutit naši držgrešlovskou povahu, aby uvolnila celých 42 Kč na vstupné. Tož jinak jsme šly sa převléct a koupat.

4) úkol byl přesvědčit Fialku a Judy, aby šly jezdit na tobogán. A podařilo se. Pak už samy jezdily a přemlouvaly ostatní aby šly taky. Silnější jedinci se nebáli a šli do sauny, která byla supr, ale na ini-teepee to nemá. Taky nás tam čekalo překvapení, potkaly jsme tam Sedmičku. Dom jsme sa dostaly dobře.

TANYNY 28.ZÁŘÍ 2002

Sraz byl v 15:00 v klubovně. S Keckou jsme přišly ve 14:57, vstoupily jsme do klubovny a tam byla bandy lidí, kteří se koukali na počítač.

To je teda příprava, že? Potom nám donesli klíče a začalo to. Někdo makal, někdo byl poskok někdo nás psychicky podporoval. V 16:30 přivezl autobus ty, kteří se nechali zlákat zvadly. Po chvíli se to v sále jen hemžilo různobarevným oblečením, protože Tanyny bylo ve stylu Pelíšků. Po celou dobu ti co opravdu chtěli, se bavili. Aby ne!!! Po kouscích jsme se mohli kouknout na film Pelíšky a pořádně se zasoutěžit. Na hudbu, kterou už moc neznáme uměli tančit převážně ti nejmenší nebo ti nejstarší. Ale i nám teenagerům to docela šlo. ZNASIREDAKCESESVAMILOUCH-
VASENASE KA-KE

ŘÍJEN 2002

- 4.10. Oddílovka - Anita
- 5.10. Cross country - Pinčl
- 12.-13.10. Sněm RS-WAKPLAN Kikina, Dazul
- 13.10. Terasy – běžecký závod – 3 ch
- 18.10. Od. pátek – Bára
- 18.–20.10. Brigáda na Bařince - Kikina

LISTOPAD 2002

- 1.11. Oddílovka – Kikina
- 8.11. Černé čepičky – 3 ch-
- 15.11. Oddílový pátek - video – Dazul
- 15.11. Setkání s rodiči - Radek
- 16.11. Družinová výprava
- 30.11. Od. výprava – Anita
- 15. – 17.11.- Setkání činovníků

POZOR - DŮLEŽITÉ INFORMACE O VÝPRAVĚ !

VÝPRAVA NA HRAD CIMBURK 26.-28.10.2002

(Anita) Hrad Cimbura se nachází v oblasti pohoří Chřiby, nedaleko Koryčan. Je to spíše trochu zřícenina, kterou opravuje skupina lidí. My si taky vyzkoušíme něco zazdit...Spát budeme na baště, což je opravená část hradu, kde si zatopíme v krbu a taky na něm budeme vařit.

Odjezd : v pátek 26.10. ve 14:57 ze Vsetína

Návrat : v pondělí 28.10. mezi 16:00 – 18:00

S sebou : dobrý spacák, karimatku, ešus, lžičku, baterku, KPZ, buzolu (družinky), pláštěnku, kartu pojišťovny a tel. na rodiče ..atd.

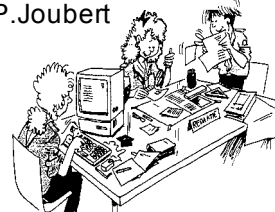
Jídlo : na pátek 26.10. vlastní jídlo a pití, od soboty budeme jíst společně

Cena : 300 Kč (vlak + jídlo + poplatek za noc)

Počet lidí, kteří mohou jet na hrad, je omezen počtem míst na spaní. Ten, kdo donese peníze svému rádci a ten je odevzdá na radě do 18.10., má svoje místo zajištěné. Pokud by rodiče chtěli vědět nějaké bližší informace, mohou zavolat na můj mobil: +420 606 156 057

Na vydání ŠESTÁKU č.28 se podíleli:

Dazul, Kecka, Káča, Viola,
Anita, Miris, Luděk, Berg,
P.Joubert

ARCHIV ŠESTÁKU MŮŽEŠ NAJÍT NA ODDÍLOVÝCH INTERNETOVÝCH STRÁNKÁCH [HTTP://SESTKA.JINAK.CZ](http://sestka.jinak.cz)

tento výisk je určen pro:

podpis rodičů: